

Mecanica indeciziei sentimentale

Blacks

În veacuri, azi, fără de sens,
dar ieri fără păcate,
când nu doream a căuta
prin ceruri nestemate,

Pe când aveam un infinit
și ne știam menirea,
de-a fi în locul hărăzit
necunoscând iubirea,

Când nu știam a ridica
spre cer, a noast' privire,
Iar sensul vieții-îl îmbrăca
a negrului umbrire,

Pe când credința de a fi
egali cu nemurirea
era motiv de a jertfi
amorul și trăirea,

În umbra unui vechi bordei
stăpân pe a sa lume,
sub împletiri de fagi și tei
trăia un tânăr june.

Fără de-a fi desăvârșit
credea în idealuri
Și tot spera, neconținut,
Ale schimbării valuri.

El tot căta spre cer deschis
că va veni o vreme
când lumea falnicului vis
covor se va așterne.

Și astfel anii s-au întins
tot așteptând momentul
De-a a uni în al său vis
trecutul cu prezentul.

Iar simfonie îi părea
eterna așteptare
Caci inima în piept afla

a stelelor chemare.

Privea in jur, cum, în dezvăț,
se dezveleau ruine
Și-al lumii îndelung ospăț
își consuma destine.

Și totu-i pare fără sens,
o lume muritoare.
Dar sus, întregul Univers
Îi schimbă-a lui visare.

Deodat' o liniște tăcu
în cerul plin de stele,
Iar o cometă se născu
mai mândră decât ele.

În corp de pulberi își turna
a stelelor lucire
Și din misterul lor forma
tulpina și-a sa fire.

Se îndrepta către Pământ
drept simbol al dorinței
de-a fi etern așezământ
Cuvântului, Credinței.

În drumul ei își desfăcu
Cea tainică privire
Și spre bordei își abătu
a dragostei simțire.

Și de pe-o rază coborî
Simbol, fără de vină
Și o caldură izvorî
Pal, împrăștiind lumină.

El sta cu ochii mari închiși
cu frica lor de moarte,
Ca doi cărbuni pe vatră stinși
ce focu-i stă să-i poarte.

Căci le e frica de etern,
de setea ce îi arde,
Că în al dragostei teren
s-or scufunda în noapte.

Lui îi e frică de-nceput

și de-ale vieții ape,
Pe care, el, biet chip de lut,
în veci nu le-a străbate.

Asa că, tace, în suspin
Dar în a sa furtună
E pasere înfiptă-n spin
ce cântul își adună.

- "De nu te știu azi sau ce ești
de te-am visat soție,
Ai coborât din căi cerești
să-mi dai răspuns, deci fie...

Te lasă-n lumea mea și-n glas
Trimite calde vorbe,
A' mele gânduri de pripas,
Ușor, o să le-aprobe."

Precum o ploaie cade lin
pe țarina-nsetată
Cu glasul dulce, cristalin,
cometa-i se arată:

- "Te-ndreaptă în vis, încetișor
te uită în odaie,
Privește-n suflet și-n amor
a iernii vâlvătaie.

Tu, de ești singur pe pământ
și sufletul îți arde
Nu este apa să te sting
și toate-ți sunt deșarte.

O, prințul meu, tu, azi... suspini,
te pierzi într-o idee
Și îți ferești ochii senini
de-a dragostei scânteie.

Iar plânsul îți e vers și foc
lăuntru îți e doină,
Căci inima îți stă în loc
căzută-n a sa moină.

Azi ești legat prin legământ
în propria cetate,
În spațiul tău, prea gol și strâmt,
iubirea nu încape.

Nu te uita la lumea ta-
o temniță-n mișcare
Ca un puhoi de piață rea
ce naște și-apoi moare.

Ea, neavând nimic firesc
doar garduri nevăzute,
un loc în care locuiesc
destinele cazute,

Aruncă lațuri de pelin
ce sufletul ți-l prinde
Și nu ai crez într-un destin
ce nu îl poți cuprinde.

Nu vei mai fi peren mormânt
sau prizonier în temeri
De vei urma al meu cuvânt,
ale iubirii cereri.

Trăind al dragostei fior
Tu, lumea ta o lasă,
să fii al cerului pridvor,
iar eu să-ți fiu mireasă.

Eternul mire tu să-mi fii
vei împlini destine
Tu, lasă jos, printre stafii,
Lumeștile ruine

Destinul pe care-l urmezi
clădit e pe suspine.
Tu, de vei vrea să mă urmezi,
te-i ridica la mine.

Să te-ncălzesc cu al meu gând,
cu-a' fericirii lacrimi.
Să înșirăm, în doi și-n rând,
A' sufletului patimi.

Să-mi fii tu salbă de alin,
Iar semn de prețuire
oi ridica a nost' cămin
pe bolți de nemurare.

Oi pune coperiș din flori
pe bolțile de stele,
Cu fericirea să le-nsori,

să strălucești ca ele.”

El sta în gânduri tremurând,
privirea lui e pară.
Și a sa voie, gând prin gând
cuvinte desfașoară:

- “E drept că-n astă lume grea,
Când soarele apune,
nu strălucește nicio stea
iubirii a-i da nume.

Cât e de drept al tău zefir
ce raza ți-l aduce
Când eu plătesc luminii bir
cometei ce străluce.

Mă-îmbeți cu șoapte de amor
să te urmez în cale,
să fiu eternul călător
Pe-ale schimbării pale.

Dar, ca în brațe să te prind,
să-ți pun cununi de laur
Și dor de viață să-ți aprind
să fii al meu tezaur,

Și ca să rup al meu suspin
din temniți de tăcere
Tu înțelege al meu chin
și-a mea dulce durere.

Și drept e că nu am orizont
pe fruntea-mi tot plecată
Dar nu aduc niciun afront
crezând în a mea soartă.

De vrei să zbor, ca doi să fim
Pe ceruri înstelate,
Tu te întreabă ce jerfim
Deci... șade și socoate

Tu ești lumina unui vis
ce umple a mea noapte
Eu.. întuneric și abis
și prizonier în fapte.

Îți este drumul nesfârșit

pe bolte luminânde,
Iar eu, cu pasul mărgini,t
Nu-l voi putea cuprinde.

Tu ești o flacăra arzând
Și... poate, prea fierbinte!
Când tu iubirii tremurând
decizi să-i fii sorginte

Dar eu rămân biet muritor
și n-am gând de mărire
Sau să trăiesc etern amor
captiv în nemurire.

Tu îți urmează vrutul mers
Etern străluce-n noapte.
Și vei străbate-n în Univers
celeste cercuri, șapte.

Acolo sus, tu vei afla
întreaga ta menire
Eu voi trăi fără- a blama
prea cruda despărțire."

El își închise al său gând
despre-a sa menire,
Iar cometa, tremurând,
se stinge în uimire:

- "Cum poate azi, un muritor
să cuteze, dară,
de a fi stăpânitor
peste-a sa comoara?"

Se sting patimi în înalt
și pe cerul rece...
Iar cometa, în asalt
Cercul și-l petrece

.....
Trecu un an, trecură trei
dar vraja nu se lasă,
Căci el privind în urma ei
Tristețea îl apasă.

Pe cer, în locul prea iubit,
el vede și suspină
că a ramas nestingherit
un petec de lumină.

În coada de cometă sta,
lucind, ca o minune,
un nor de pulbere de stea
trăind deșertăciune.

Iar dincolo de el, un gol...
un negru fără margini,
Al întunericului sol,
o carte fără pagini.

Privește-n jurul său uimit
și vede-asemănarea.
Căci Universu-i pustiit
și nu-înțelege starea.

Căci el iubea fără-a întâlni
ființa părăsită
Încă spera că va veni
și ziua hărăzită,

Când, poate aici, își va afla,
a sortii dulce cale
Sau inima în piept va sta
de dragoste și jale.

Își ridică din nou spre cer
Privirea sa senină
Și-a lui interne temeri pier
Căci vede-a sa lumină.

Cum ea în toate-l aștepta
și în eternitate
Din ale ceruri tot cernea
iubirii, calde șoapte.

Și din străfundul unui dor
recheam-a sa lumină
Un glas de îngeri într-un cor
pe buze-i se imprimă.

- "O, te iubesc nemărginit
și mă cufund în noapte
Căci văd pe locul tău dorit
doar praf de nestemate.

Cât îmi lipsești, n-ai cum să știi
cât lipsa ta m-apasă,
Întoarce-te, te rog să vii

și să-mi devii mireasă!

Oi merge sus, cu tine-n zbor
spre locul de lumină
Și al iubirii dulce dor
să-l scuturăm de tină.

Eu îți voi fi așezământ
Când ziua se va naște
Și îți voi fi cer și pământ
Eternul vom cunoaște."

Ea asculta din al său cerc
a dragostei chemare
Cum ani și veacuri se petrec
când inima tot doare.

Își încheie al ei ocol
și-al cerului lumină
Si, din același loc, simbol,
fără pacat sau vină,

Ea reveni catre Pământ
și chiar de ani trecură,
Jos, clipele sub jurământ,
 trăiau iubirea pură.

Ajunse colo pe Pământ
se transformau în fapte.

.....
De au trăit în legământ
Te-ntreabă și socoate...

Poate au fost un cuplu sfânt...
Vom ști în veacuri, oare?
Dar ce e sigur, pe Pământ,
nu vor pieri-n uitare.

.....
Așa și noi, asemeni lor,
ne naștem din trecuturi
Și fiecare-i călător
spre-a'lumii începuturi.

Si, de ar fi să respectăm
tot ce am fost odată,
Poate într-o zi o să aflăm
o dragoste curată.